

REDACTIE :

E. HEIMANS, J. JASPERS JR. EN JAC. P. THIJSSSE.

Adres van de Redactie :

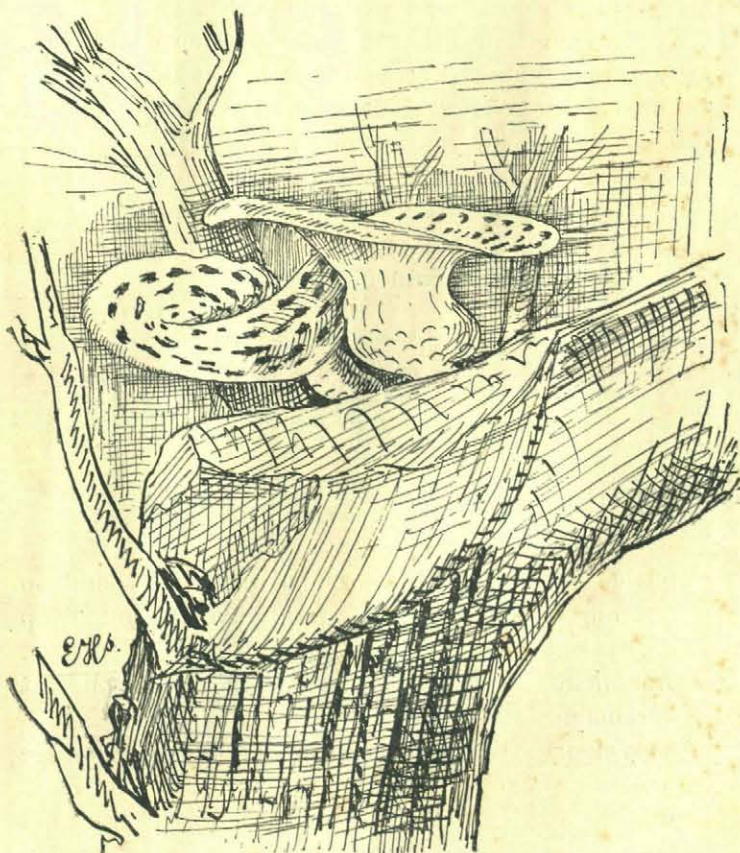
E. HEIMANS, ROZENGRACHT 63, AMSTERDAM.

UITGAVE VAN :

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

Prijs per jaar f 3.60.

NOVEMBER-NEVELS.

't Is kil en stil in 't sterfhuis der natuur, en donker.

Door bosch en hei, door veld en duin sluipt Eenzaamheid, waar pas des Zomers uitvaart is gevierd met stormwind, bliksem, donder, — en 't rood met brons van 't loof een ernstig siersel gaf voor 't feest.

Nu is het al weer heen, wat zomer uitgeleide deed, en vulde 't bosch met leegte.

De Zon betreurt haar jongsten zoon en heeft geen glans, geen licht in 't oog.

't Is treurmaand ook voor d' Aard, die pas haar hoogtij vierde en nu al bergt het eeuwig jong gelaat in zwarten sluier, en draagt het vale weduwkleed.

Versteende zwammen staan op boomen; zerken voor verleden Zomer, met runenteekens dicht beschreven.

Roerloos lekken halm en twijgen, langzaam, drup voor drup. Zie, hoe 't vocht langs al de zwarte stammen glist, en 't pad verzinkt in drassig weeke modder.

Een vunze lucht stijgt op uit slijmig rottend blad; de mist kleeft aan het rieten dak; aan dorre distelstengels haken nevelfarden, en 't wordt geen dag.

Alleen wat leeft van dooden, weert zich nog; veel donkre vogels, zwart-met-grauwe nevelkraaien

kruisen rond, ze zoeken doode prooi en vliegen krijshend op in troepen, verschrikt, dat zij een mensch ontwaren;

een mensch, die nog niet scheiden kan van 't buiten; die telkens keert, ook nu natuur niet jong en mooi meer is; een, die met dichte laarzen aan, met hand en hals in d' overjas gedoken, en rillend in de vinnig-kille mist, nog eens komt zien naar wat hem lief is;

die niet gelooven kan en wil, dat alles dood is, dor en half vergaan, wat kort-te-voor hem oog en oor en hart verblijdde.

Lang dwaalt hij rond; van d' anemonen onder 't mos naar het van ouds beminde plekje, waar sleutelbloem en maagdepalm en wilde hyacinth nu sluimeren onder 't vallend loof van stekelbramen, bloedrood stervend.

Luistrend staat hij stil, waar 't beekje zich verbreedt tot vijver; en leunt het lijf, dat ook niet jong meer is, en pijntjes voelt, aan d' ouden eikenstam, die breede droge streepen biedt, waar breede armen, hooger op, het vocht schuin afwaarts leiden.

Van vele kale takken, die star en bochtig over 't stille water krommen, valt staag een drop in 't nat, en geeft een vreemden toon, die opklinkt uit de dunne dampendecken, waaronder 't kringlen zich verschuilt.

Dan waait er op eens een zucht door de lucht, alsof iemand zich opricht, die weende, en smart van zich schudt met een ruk.

Zacht wieglen de toppen der boomen.

De dalende zon heft even het oog en zendt vóór het zinken haar eerste bleekroode stralen.

Zij kleuren de nevels, die trillen en slingren in 't licht: rossige schimmen van dieren, die dansen op 't water. Een huidrig gezicht.

En sterker ruischen de toppen.

Van honderden twijgen tiktakt 't nu neer, en tokkelt op onzichtbre snaren den mijm'renden

wandelaar luchtige, halfspottende wijzen voor. Hoor! Gaat d' ouden eik nu liedren zingen, bij spoken-dans en snarenspeel?

De Maan is vol, de rouwtijd uit.
Jong vrouwtje zal langer niet treuren,
Dat zag ik al eeuwen gebeuren;
De Zon wekt onsterfelijk verlangen;
De een ging pas heen,
Of d' ander verscheen
En wordt er met liefde ontvangen.
De Dood en het Leven bestaan voor elkander,
De een is dezelfde als de ander;
Jong vrouwtje wil langer niet treuren;
Dat zag ik al eeuwen gebeuren.

Geheel is deel, en deel geheel,
En 't jongste kind is eeuwen oud.
Het kaf is goud
En goud is kaf.
De Zon leegt het graf
Wie werkte met liefde blijft leven.
Wie gaf van zijn gaaf, heeft voor altijd gegeven.
En Dood is een schijn,
Gedenkbeeld uit pijn.
Jong vrouwtje kan langer niet treuren,
Dat zag ik al eeuwen gebeuren.
De maan is vol, de rouw is uit!

Zoo zong de eik op maat van droppen; d' oude man verheft 't hoofd en keert naar huis. Nog mompelt de boom onverstaanbaar.

De nevels zijn heen, bij 't licht van de maan verbleeken de stammen en drogen.

Met zacht geknitter berijpen halmen en twijgen. Levende koude doorstroomt het bosch; kleine sterren fonkelen aan dor-krullende bladen van jonge eiken. Opgewekt snijdt de wandelaar een takje met veel groote knoppen, om het thuis in een mooie vaas met water te zetten, ze levend te houden en te zien botten onder zijn oogen, als 't buiten weer nevelig wordt, of binnen.

E. HEIMANS.

HET LICHTEN DER ZEE.

Voor enkele jaren bevond ik mij op een der schoonste dagen van September des avonds te Egmond a/Zee. Er was zoo goed als geen wind, de oppervlakte der Noordzee werd slechts licht bewogen en met een zacht bruisen braken de golven op het strand. Aan den helderen hemel schitterden de sterren en een bijkans volle maan goot haar zilveren lichtglans over alles uit. Plotseling schoot een phosphorische glans over het water, rolde voort en verdween weer. Bij tusschenpoozen her-

haalde het zich, nu hier, dan daar, en vooral op de toppen van enkele grootere golven, waar zij op de banken of de kust overstortten en uiteen spatten. Het licht was duidelijk te onderscheiden van dat der maan.

Wel had ik dikwijls over het lichten der zee hooren spreken, maar het was voor 't eerst, dat ik het zag. Naar aanleiding daarvan zocht ik er het een en ander over op, wat mij nu in staat stelt, aan den heer Dr. Folmer het volgende mede te deelen.